

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνέγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριακοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1904

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 30

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΚΑΠΡΟΝΟΜΟΣ

Ἀπὸ κληρονομικὸν δίκαιον οὔτε εἰ-
δῆσιν εἶχα. Καὶ ὅμως, αὐτὰ πού μου
εἶπεν ὁ Μάριος, τὰ ἐκατάλαθα τόσο κα-
λὰ, σὰν νὰ ἤμουν τοῦλάχιστον φειγί-
τρια τῆς Νομικῆς.

Ἐκατάλαθα δηλαδὴ ὅτι, ἐνῶ ἔως τὴν
ἡμέραν ἐκείνην ἤμεθα πλοῦσιοι, τὴν
ἄλλην ἡμέραν θὰ ἐξυπνοῦσαμεν ἐν-
τελῶς πένητες. Καλὰ καλὰ δὲν ἐ-
γνώριζα τότε τί σημασίαν ἔχει τὸ
χρῆμα, ἐνθυμούμαι ὅμως ὅτι μ' ἐ-
πικσε ρῆγος, ὅταν ἐσυλλογίσθηνα
ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅτι ἤμπορῶ-
σαν αἱ συμμαθήτριά μου εἰς τὰς
Ἀθήνας νὰ με κυττάζουν μὲ βλέμ-
ματα οἴκτου, καὶ νὰ λέγουν ἀναμε-
ταξύ των :

— Ἡ Δέσποινα... φτωχοκόρι-
τσο, τὸ καϊμένο!

Ἐγὼ ποτε δὲν εἶχα περιφρονῆση
τοὺς πτωχοὺς, καὶ πάντοτε ἀπέφευ-
γα νὰ κάμω εἰς τὰ πτωχὰ κορίτσια
που ἐγνώριζα τὸν πικραμικρότερον
ὑπαινιγμὸν διὰ τὴν διαφορὰν τῆς
θέσεώς μας. Ἡθελα, ἂν ἦτο δυνα-
τόν, νὰ μὴν ὑπῆρχε καμμία διαφε-
ρὰ μετοξύ των ἀνθρώπων εἰς τὸ ζή-
τημα τοῦ πλούτου. Ἀλλὰ ἔχουν
ἄρα γε ὅλα τὰ παιδιά αὐτὰ τὰ αἰ-
σθήματα; Ἡ μήπως, εἰς τὸν οἴ-
κτον που θὰ μου ἐδειχναν αἱ φί-
λαι καὶ γνῶριμοί μου, θὰ ὑπῆρχε
καὶ κάποια δόσις περιφρονήσεως;

Τέλος πάντων, διὰ νὰ μὴν τὰ
πολυλογῶ, εὐξέσθημεν ἑξαφὰ χωρὶς
περιουσίαν. Καὶ ἰδοὺ πῶς:

Ὁ πατέρας μας, τὴν ἐποχὴν ποὺ
ἐγνώρισε καί, μετὰ ἀμοιβαίαν συμ-
πάθειαν, ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα
μας, — ὀρφανὴν κόρην ἀπὸ τὰς
πρώτας τῆς Σύρου, ἀλλὰ μὲ ἀτή-
μαντον προῖκα, — ἦτο καὶ αὐτὸς
πτωχὸς ἀξιώματικός. Εὐτυχῶς ὁ-
μως ἐξέυσε τότε ὁ ἀδελφός του,
μεγαλῆτέρός του κατὰ δώδεκα ὁλό-

κληρα ἔτη. Ὁ ἀδελφὸς αὐτὸς ἀγαποῦ-
σεν τὸν πατέρα μας ὅχι μόνον σὰν ἀδελφός,
ἀλλὰ κατὰ παραπάνω — σὰν πατέρα. Εἶ-
χε γίνῃ πύμπλουτος ἀπὸ τὸ ἐμπόριον
τῶν σιτηρῶν εἰς τὴν Ρουμανίαν δι' ἐ-
ξόδων του ἐσπούδασεν ὁ πατέρας εἰς τὴν
Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων καὶ κατόπιν ἐ-
τελειοποιήθη εἰς τὴν Εὐρώπῃ.

« Φρόντιζε, Γεωργό μου, — εἶχε δη-
λῶσῃ ὁ θεὸς Ἀνδρέας εἰς τὸν πατέρα
μας, — νὰ γίνῃς ἄξιος νὰ φθάσῃς εἰς τὰ

μεγαλῆτερα ἀξιώματα, ὑπηρετῶν τὴν
πατρίδα μας, καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ... Ἐ-
γὼ θὰ φροντίσω νὰ μὴ σου λείψῃ ποτε
τίποτε, διότι ἡ περιουσία μου σῶναι καὶ
περισεύει καὶ διὰ τοὺς δύο! »

Ἡμεῖς, τὰ παιδιά, δὲν ἐπροφθάσαμεν
νὰ γνωρίσωμεν τὸν θεῖον Ἀνδρέαν. Εἶχε
ἀποθάνῃ πρὶ πολλῶν ἐτῶν. Ἦτο ὅμως
κρεμασμένη ἡ μεγάλη εἰκόνα του, ἔργον
ὀνομαστοῦ Εὐρωπαίου ζωγράφου, εἰς τὴν
πινακοθήκην, — ὥπως ἐλέγαμεν μί-

αν ἰδιαιτέραν αἰθουσαν
τοῦ πύργου μας, τὴν ἐ-
ποῖαν ὁ πατέρας εἶχε στο-
λίσῃ μὲ διάφορα καλλι-
τεχνήματα τῆς ζωγραφι-
κῆς. Ἐγνωρίζαμεν λοι-
πὸν ἀπὸ τὴν εἰκόνα του
τὸν θεῖον, ὁ ὁποῖος ἐφαί-
νετο σὰν νὰ μὴς ἔχαμο-
γελοῦσε διαρκῶς ἀπὸ μέ-
σῃ ἀπὸ τὸ πλαίσιον του
μὲ τὴν ἀγαθὴν φυσιο-
γνωμίαν του.

Ὁ θεὸς Ἀνδρέας εἶ-
χε μείνῃ ἄγαμος. Τοῦ-
λάχιστον ἦτο ἄγνωστον
ἂν εἶχε νυμφευθῇ, ἀφοῦ
οὔτε εἰς τὸν πατέρα μας
τὸ εἶχεν ἀνακοινῶσῃ.
Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλί-
γον εἶχε μεταφέρει ὅλην
τοὺ τὴν περιουσίαν — ἐ-
κατομμύρια, ὥς φαίνεται
— εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ
ἡγάρας κτήματα. Μετα-
ξύ αὐτῶν ἦτο καὶ τὸ με-
γάλο κτήμα μὲ τὸν πύρ-
γον, ἀπέναντι σὶ τὸν Πό-
ρον, τὸ ὅποιον εἶχε καλ-
λιεργήσῃ μὲ εἰδικούς γε-
ωπόνους καὶ το εἶχε κά-
μῃ ἀληθινὸν παράδεισον.
Ὅλα αὐτὰ τὰ κτήματα,
καθὼς καὶ ὅλην τὴν κινή-
την περιουσίαν τοῦ θεοῦ
εἰς χρεώγραφα καὶ με-
τρητὰ, εἶχε κληρονομῆ-
σῃ ὁ πατέρας μας, ὅταν
ὁ θεὸς ἀπέθανεν αἰγρι-



« Μὲ μισεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι; » (Σελ. 235, στήλ. α'.)

δίως εις την Βραίλαν της Ρουμανίας από συγκλην της καρδίας. Το ελληνικόν προξενεϊον της Ρουμανίας έκαλεσε τότε τον πατέρα μας να στείλῃ πληρεξούσιόν του να τα παραλάβῃ όλα, διότι ο θεός δὲν εἶχεν ἀφίσῃ διαθήκην.

— Καὶ εὗρεθῇ τῶρα ἡ διαθήκη; ἤρω-
τησα τὸν Μάριον.

— Εὗρεθῇ καὶ ἄλλο... Εὗρεθῇ ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο ὑπανδρευμένος καὶ ἔχει μίαν κόρην, ἡ ὁποία ζῇ καὶ εἶνε, φυσικά, ἡ μὴν του κληρονόμος, ἀποῦ δὲν ὑπάρχει διαθήκη...

— Καὶ θὰ μὰς τα πάρῃ, ὅλα, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια;

— Καὶ νὰ θέλῃ, νὰ μὰς ἀφίσῃ τίποτε, ἀπῆντησεν ὁ Μάριος, δὲν ἔχει ἀκόμα τὸ δικαίωμα, διότι εἶνε ἀνήλικος... Ὁ νόμος τῆς τα δίνει ὅλα, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ χαρίσῃ τίποτε. Οἱ κηδεμόνες τῆς καὶ οἱ ἐπίτροποί τῆς δὲν θ' ἀρῶσιν...

— Μὰ, δὲν ἐννοῶ καλὰ... Καὶ ἐπει-
τα, — ποῦ ἦτον κρυμμένη τόσα χρόνια ἡ ἐξαδέλφη μας; Ποιὰ εἶνε ἡ μητέρα τῆς;
Ὁ Μάριος εἶχεν ἔτοιμη τὴν ἀπάντη-
σιν εἰς νάθε μου ἐρώτησιν.

Ἐμαθα λοιπὸν τότε ὅτι ὁ Θεὸς Ἀν-
δρέας, τὴν ἐποχὴν περὶ ποῦ ἐγίναν
οἱ γάμοι τῶν ἰδίων μας γονέων, εἶχε
νυμφευθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Ρουμανίαν.
Ὁ γάμος τοῦ εἶχε γίνῃ εἰς ἓνα χωριό,
μακριν ἀπὸ τὴν Βραίλαν, ὅπου εἶχε
τὸ ἐμπορικὸν γραφεῖόν του. Ἡ σύζυγός
που ἐπῆρε ἦτο χωρική Βλάχα, χωρὶς
μάρφωσιν καὶ παιδείαν, ἀλλὰ ὠραιοτά-
τη. Δὲν ἐγνώσθη ποῖοι λόγοι καὶ
ποῖαι περιστάσεις ἡ ἀγκασιὰ τὸν θεῖον
Ἀνδρέαν νὰ κρατίσῃ μυστικὸν τὸν γά-
μον του, εἶνε ὅμως βέβαιον ὅτι πρὶν τὴν
στεφανωθῇ, εἶχε ναταθῆσιν εἰς τὴν Τρά-
πεζαν τῆς Ρουμανίας, εἰς τὸ Βουκου-
ρέστι, 500 000 φράγκα ὡς ἀνήκοντα
εἰς τὴν Μαρίαν κόρην τοῦ Κωστίνα Β...
ἀπὸ τὸ χωριὸν Τ... τῆς Βλαχίας.

Ἀπὸ τὴν γάμον ἐκεῖνον εἶχε γεννη-
θῇ μίαν κόρην, ἡ ἐξαδέλφη μας Φρόσω,
ἡ ὁποία, τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔλθον τὰ ἀ-
πρόοπτα νέα, ἦτο δικαπέντε ἐτῶν.

Ἡ θεία Μαρία — ἄγνωστον εἰκί, —
δὲν εἶδε σημεῖα ζωῆς, ὅταν ἀπέθνηεν
ὁ θεὸς Ἀνδρέας. Ἐμείνει φάνεται εὐ-
χαριστήμενη μὲ τὸ ἥμισυ ἐκατομύριόν
τῆς, καὶ δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς
καθόλου. Σημειώσατε ὅτι ἔμαθε τὸν
θάνατον τοῦ συζύγου τῆς πολλὰς ἡμέ-
ρας μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν του. Ἐμείνει
λοιπὸν εἰς τὸ χωριὸ μὲ τὴν κόρην τῆς
καὶ ἔζησεν ἐκεῖ τόσα ἔτη, χωρὶς ποτὲ
νὰ μάθῃ κανεὶς εἰς τὴν Βραίλαν ὅτι
αὐτὴ ἦτο νόμιμος σύζυγος καὶ χήρα
τοῦ βασιλοπούτου ἐμπόρου Ἀνδρέα Μυ-
ράλη.

Ἀπέθανε καὶ αὐτὴ κατὰ τὰ μέσα
τοῦ 1897. Καὶ τότε ἡ μεγαλύτερα ἀ-

δελφὴ τῆς Βαρβάρας ἐπῆρε καὶ τὴν
ἀνεψιάν τῆς Εὐφροσύνην, ἐπῆρε καὶ τὰ
ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἀναμ-
νησθήτωσι ἐπιστοποιοῦντο ὁ γάμος τῆς
ἀδελφῆς τῆς μὲ τὸν Ἑλληνα Ἀνδρέαν
Μυράλην, καὶ ἔκαμιν εἰς τὰ δικαστή-
ρια καὶ τὸ προξενεῖον τὰ ἀπαιτούμενα
δικήματα, ζητοῦσα διὰ τὴν ἀνεψιάν
τῆς, τὴν ὁποίαν ἐκδεμόμευεν, ὅλην τὴν
κληρονομίαν τοῦ θεοῦ μας.

Ἡ αἰτήσις αὕτη ἦτο δικαιοσύνη καὶ
νεμιωτάτη. Ἀποῦ δὲν ἄξιζε διαθήκην
ὁ θεὸς, μὴν του κληρονόμος ἦτο ἡ
κόρη του. Καὶ ἡ κόρη του οὕτῃ, συνο-
δευομένη ἀπὸ τὴν θεῖαν τῆς, εἶχεν ἔλ-
θῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὸς Ἀθῆνας
διὰ νὰ παραλάβῃ τὴν περιουσίαν τῆς.
Ὁ δικηγόρος ἦλθῃ νὰ εἰδοποιήσῃ δι'
ὅλα αὐτὰ τὴν μητέρα μας, προσθέτων
ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μας Φρόσω ἐσκόπευε
νὰ ἔλθῃ μετὰ δύο ἡμέρας εἰς τὸν πύρ-
γον τοῦ Δαμαλά.

— Καὶ τῶρα, ἐμεῖς τί θὰ κάμωμε;
ἠρώτησα τὸν Μάριον.

— Ἀπλοῦστα, θὰ φύγωμεν ἀπὸ
ἐδῶ, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἐξαδέλφη μας καὶ
τῆς παραδώσωμεν τὸ κτήμα τῆς.

— Ὅθ φύγωμε καὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι τῶν
Ἀθηνῶν;

— Ἐννοεῖται. ἀποῦ δὲν εἶνε δ' ὁ
μας, εἶπεν ὁ Μάριος.

— Μὰ εἶνε τόσο κακὴ ἡ ἐξαδέλφη
μας ὥστε νὰ μὰς ἀφίσῃ στοὺς πέντε
δρόμους;

— Δὲν ἤξεύρω ἂν εἶνε καλὴ ἡ κα-
κὴ ἡ μητέρα ὅμως μοῦ εἶπεν ὅτι πρέ-
πει νὰ το ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ εἰ-
δοποιήσωμεν, ἐμεῖς οἱ δύο, καὶ τὰ ἄλλα
παδιά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΒΛΑΧΑΣ

Ἡ παραγγελία τῆς μητέρας ἐξετε-
λέσθη. Ἐπῆρε ὅμως νὰ ἐδέξατε τί
σοδορὸν ὕψος που ἐπῆραν ὁ Πέτρος καὶ
ἡ Ἀγνή, ὅταν ἤκουσαν τὰ νέα. Ἐτρα-
βήχθησαν παρὰ μωρον, καὶ ἤρχισαν νὰ
συζητοῦν μόνον τῶν. Φαίνεται ὅτι ἦτο
σπουδαιότατον τὸ θέμα τῶν, διότι ἡ
Ἀγνή ἦλθε μετ' ἐλπίων, μὲ τὰ μάτια
μισοδακρυομένα, καὶ μοῦ εἶπε:

— Ὅθ τον πόρωμε καὶ μὰς τὸν Ἀ-
φοδο, ἡ θὰ τον κρατήσῃ καὶ αὐτὸν ἐκείνη
ἡ Φρόσω;

— Μὰ... δὲν ἤξεύρω... ὑποθέτω
πὼς θὰ τον πάρωμε. Μὰ σας παρακα-
λῶ, ἄμα ἔλθῃ νὰ μὴν τύχῃ καὶ τῆς κά-
μετε μοῦτρα, διότι, ἐπὶ τέλους, εἶνε ἐ-
ξαδέλφη μας, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀγα-
ποῦμε...

— Μὰ τότε πρέπει νὰ μὰς ἀγαπᾷ
καὶ αὐτὴ καὶ ἐγὼ θὰ τῆς ζητήσω νὰ
μὴ μὰς κρατήσῃ τὸν Ἀφοδο! ἐπῆρεθεσι
λογικώτατα ὁ Πέτρος.

Ὁ Ἀφοδος ἦτον ἓνας ὠραϊότατος με-

γάλος σκύλος, ὁ ἀγαπημένος τῶν δύο
διδύμων...

Ἐἶχα καὶ ἄλλην παραγγελίαν ἀπὸ
τὴν μητέρα: νὰ φροντίσω νὰ ἐτοιμασθῇ
τὸ δωμάτιον τῆς Φρόσως. Καὶ ὅλην τὴν
ἡμέραν εἰς αὐτὸ κατέγινα. Ἐβαλα τὰς
ὕπηρετριās νὰ καθαρίσουν καὶ νὰ στρώ-
σιν ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα δωμάτια τοῦ
πύργου, ὅπου ἄλλοτε ἐμενεν ὁ πατέρας.
Ἐγὼ μὲ τὰ χεῖρά μου ἐτοποθέτησα μίαν
κουνιστὴν πολυθρόναν κοντὰ εἰς τὸ πα-
ράθυρον, καὶ ἔβαλα μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀγα-
πημένα μου βιβλία ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Ὅθ τῆς ἀρέσῃ νὰ διαδῶζῃ, ὠραῖα
πράγματα! ἐσκέφην...

Καὶ εἶχα εἰσελθῇ πάλιν εἰς ἐκεῖνο
τὸ δωμάτιον διὰ νὰ βάλω μερικὰ δρο-
σερὰ γαρούφαλλα εἰς τὸ ἀνθοδοχεῖον,
ὅταν ἤκουσα τὸ ἀμάξι που ἐφθασε καὶ
ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς τὴν βεράνδαν.

Ἐτρεξα ἀμέσως κάτω. Ὁ Μάριος
ἄνοιγε τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ἡ
μητέρα ἐστέκετο εἰς τὰ σκαλοπάτια
τῆς βεράνδης ὅπως τῆς ἦσαν τὰ ἄλ-
λα παιδιά. Ἐβαλα τὰ χεῖρά μου ἐπά-
νω εἰς τοὺς ὤμους τῆς Λιλίνας καὶ ἐ-
στάθηκα κ' ἐγὼ.

Εἶδα τότε ἓνα κορίτσι, μὲ πρόσωπο
ἡλιοκαμμένο, νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ ἀμάξι.
Ἐσήνωσε τὰ μάτια του, — δύο ὠραι-
ότατα μαύρα μάτια, — πρὸς τὴν μη-
τέρα. Ἡ μητέρα ἐχαμογέλασε γλυκά,
καὶ ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά τῆς.

— Καλῶς ὦρισες, Φρόσω, εἶπε.
Καλῶς ὦρισες, στὸ σπῆτι σου... Δέ-
σποινά, ἡ Φρόσω... Παιδιά, ἡ ἐξαδέλ-
φη σας...

— Καλημέρα σας, εἶπεν ἡ Φρόσω.
Καὶ ἀμέσως ἐπρόθεσε:

— Ἡ θεία Βαρβάρα μοῦ εἶπε πὼς
θὰ μὲ ζηλεύετε.

— Καλέ, τί λέγεις εἶνε αὐτά, κόρη
μου; Μὴν τα ξαναπῇς ἄλλη φορὰ! τῆς
ἀπῆντησε μὲ γλυκὺν τόνον ἡ μητέρα.

— Ἐσφαλά... μὲ συγχωρεῖτε!
εἶπεν ἡ Φρόσω μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Ἐννοεῖται, ὅτι σε συγχωρῶ...
Δέσποινά, ὁδήγησε τὴν ἐξαδέλφη σου
στὸ δωμάτιόν τῆς νὰ ξεκουρασθῇ...

Πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου ἐ-
βλεπα τέτοιο κορίτσι. Ὅχι πὼς ἦτον
ἄσχημη ἡ Φρόσω, ἀλλὰ ἦτον ὠρὰ καὶ
εἶχε πολὺ ἐντονὰ τὰ χαρακτηριστικά τὰ
μάτια τῆς ὅμως ἦσαν τρελλὰ — εὐμορρα,
καὶ γεμάτα ἀπὸ ἔκφρασιν. Δὲν ἐπέρα-
σαν οὔτε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἀφ' ὅ-
του ἐμείναμεν μόναι, καὶ εἶδα ὅτι τὰ
μάτια τῆς ἐξαδέλφης μου ἦσαν σὰν ἀ-
νοικτὸ βιβλίον, ὅτι εἶχε στήν ψυχὴν
τῆς, ὅτι ἐσυλλογιζέτο, τὸ ἐβλεπα στὰ
μάτια τῆς.

— Σ' ἀρέσει ἡ θεὰ ἀπὸ ἐδῶ; Κόρ-
ταξέ τί ὠραῖα ποῦ φαίνεται τὸ περιδῶλι,
καὶ πέρα ἡ θάλασσα, τῆς εἶπα, ἐνῶ τὴν
ὠδηγοῦσα πρὸς τὸ παράθυρον.

— Καλέ, ἂς ἀφίσωμε τὰ περιττὰ
λόγια! Δὲν μ' ἀρέσει νὰ κάμνω ψευ-
τοκομπλιμέντα, οὔτε νὰ μου κάμνουν...
Εἰς τὰ πράγματα ἀμείσως! Δὲν το προ-
τιμᾷς καὶ σὺ ἔτσι;

— Μὰ... βέβαια, τῆς ἀπήντησα.
— Λοιπὸν, θὰ σου κάμω μίαν ἐρώ-
τησιν, εἶπε καὶ μὲ ἐκύτταξε κατόμματα.
Μὲ μιτεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι, μὲ μιτεῖς!
Πές μου τὴν ἀλήθειαν!

(Ἐπείτα συνέχισα)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΕΥΝΑ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ Δ' ΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 8500
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(Ἦδε προηγουμένον φύλλον, σελ. 230)

Σὰς παρουσιάσω τοὺς ἥρωας: Ὁ
Λευκὸς (σκύλος καλοκαμωμένος, δυνα-
τὸς καὶ ἄτακτος σὰν μικρὸ παιδί) ὅταν
ἐξ ἀπροσεξίης μείνῃ λυτὸς, κάμνει τὸν
κίσμον ἄνω κάτω ἐμβαίνει εἰς τὸ κου-
μάκι, τρώγει τ' αὐγά, τρυμάζει τὰς
δριφθας, τρυπνέει εἰς τὸν σταῦλον,
γυμνίζει, τρέχει ἀνάμεικτα εἰς τὰ πόδια
τῶν ἀγαλάδων, τῶν μοσχარიῶν, τῶν
χοίρων, κάμνει ἐφθον εἰς τὸ μαγειρεῖον
ὅταν λείπῃ ἡ κυρὰ Μάρθα ἂν μάλιστα
συναντήσῃ καὶ τὴν γάταν Πίσταν τότε
γίνεται τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος.)

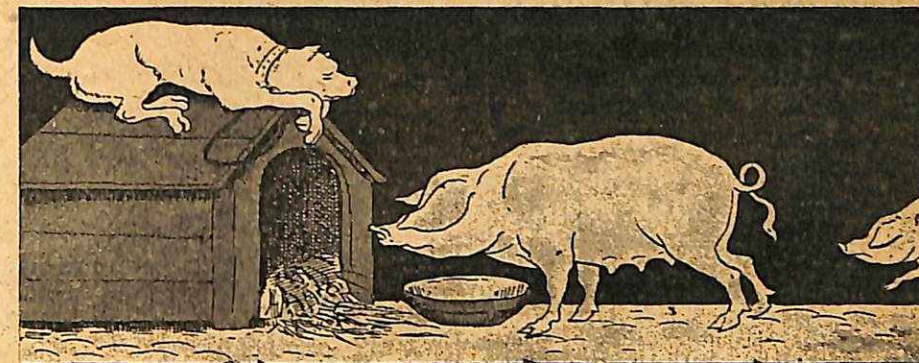
Ἡ Μικρομούρα μὲ τὴν κόρην τῆς
(δηλαδὴ ἡ γουρουνοπούρα μὲ τὴν γουρουνο-
πούρα τῆς μὲ συμπαθῆσαι, ἔχουν τάς
ἐξερρηνητικὰς, καὶ ἂν δὲν ἀνεκλίψιν
καμμίαν Ἀμερικὴν, ἀλλὰ πάντοτε σκα-
λίζουν τὰ σκουπίδια καὶ τὰς ἀκαθαρσίας
καὶ ἀνακαλύπτουν πράγματα πολὺτιμα
διὰ τὸ στομάχι. Αὐτὸ δὲν το κάμνουν
ἀπὸ λαίμαργίνην πρᾶδειγμα τὰ μικρά,
καὶ κάποτε τὰ μεγάλα μὰς ἀδελφία.
ὅσα ἐξήλυσαν τὴν δόξαν τοῦ Νάσιεν
καὶ σκαλίζουν τοὺς μπουρέδες καὶ τὰ
ἐρμάρια. Ὅχι, δὲν το κάμνουν ἀπὸ λαι-
μαργίαν, σὰς βεβαιῶ)

Ἦτο μεσημέρι καλοκαιριῶ. Ὁ Λευκός,
ἐκοιμᾶτο ἥτυχα ἐπάνω εἰς τὴν στέγην
τοῦ οἴκτου του, ἡ ὁποία τῷ ἐχρησί-
μευεν ὡς ταράτσα, πάντοτε ὁμοῦ δ' ὁμοῦ.
Ἐρχετο τὸ γεῦμα του, καὶ ἐπειδὴ μὲ τὸ
καθηρὸν, λέγουσιν πολλοί, γίνεται τακτι-
κῶς ἡ χώνευσις, ἐκουλουριάζετο ἐκεῖ
ἐπὶ νῶ. Εἰς τὸ πλαγιὸν δένδρον τὰ
σπουργίτια ἐκελαίδουσαν τοῖον, τοῖον,
ὁ τῆτις ἐψάλλε μονότονα. τὸ ἀ-
γεράκι ἐφύτα νανουριστικά, καὶ ὁ ἡ-
λιος ἐχάιδεε τὸσον ἀπαλὰ τὸ ἄσπρον
τρίχωμα τοῦ Λευκοῦ, ὥστε ὁ καίμενος
παραδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορ-
φῆως καὶ ἐκοιμήθη μὲ ὄνειρα εὐτυχίας.
Ἀλλὰ... (ἄχ, αὐτὸ τὸ ἀλλά!)

καμμιὰ ἀπδραυσίς δὲν εἶνε σωτὴρ εἰς
τὸν κόσμον. Κατὰ τύχην τότε ἐπέστρεψε
ἀπὸ τὸν πρῶτον γύρον τῆς καὶ ἡ Μα-
κρομούρα μὲ τὴν μικρὰν τῆς... (ὁ ἀ-

νάδοχός τῆς ἀκόμη δὲν τῆς ἔδωκεν ὁ-
νομαζ.) Ἡ καίμην ἡ Μικρομούρα πόσοι
εἶχε ὑπέρβη! ἂν τὴν ἐδέξατε πρὶν
ἀπὸ ἓνα μῆνα! ἦτο πιστὸ καὶ κόκκαλο.

καὶ τὸν οἰκοκύρην ἡ γουρουνοπούρα
ἄρχισε ν' ἀνυπομονῇ διὰ τὴν μακρὰν
ἐτίκτεψιν τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ὡς νὰ
τῆς ἔλεγε: «πᾶμ!» ἐγρύλλισε δυνατὰ.



« Ὁ νοικοκύρης ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν στέγην ἀνυπόπτος. »

τὸ ρύγχος τῆς ἦτο πλέον σουδλερὸν ἀπὸ
τῶρα, ἡ κοιλία τῆς δὲν ἤγγιζε πλέον
ὅπως πρὶν τὴν γῆν, τὸ δέρμα τοῦ λαι-
μοῦ τῆς δὲν ἐσχημάτιζε διπλὴν ἀπὸ τὸ
πάχος, καὶ τὰ αὐτιά τῆς ἐφάγκριζαν ἀπὸ
κεφαλὴν τοῦ διὰ τὴν αὐθόρμη ταύτην ἐ-

Δυστυχίης! Ὁ Λευκὸς ἀκούει, ἔν-
τῳ, τὴν τεντὸνται, χιτμουριεῖται, τινάζει τ'
αὐτιά του, κινεῖ τὴν οὐρά του μὲ ἐργῆν. Ἐν-
νοεῖ τί συμβαίνει! τὸ αἷμα ἀναδίνει εἰς τὴν
κεφαλὴν τοῦ διὰ τὴν αὐθόρμη ταύτην ἐ-



« Ἡ γουρουνοπούρα... προσπαθεῖ νὰ φύγῃ »

τὴν ἀδυναμίαν πόσον ὑπέβη! Πρὸ τῆς
θύρας τοῦ Λευκοῦ ἀκριβῶς, ἡ μυρωδιὰ
τῶν ἀπομειναριῶν τοῦ φαγητοῦ τοῦ τῆς
ἐσκαιδάλισε! στρέφει, βλεπεῖ δεξιὰ ἀρι-
στερὰ, κανεὶς ἐμβαίνει λοιπὸν εἰς τὸ

ρευνα τοῦ οἴκου του. Βλέπετε εἶχε καὶ
αὐτὸς τὴν ἀδυναμίαν του! ἔφερε καὶ αὐ-
τὸς τὰς δύο πῆρας τοῦ Αἰσώπου, καὶ δὲν
ἐσκαιδάλισε! στρέφει, βλεπεῖ δεξιὰ ἀρι-
στερὰ, κανεὶς ἐμβαίνει λοιπὸν εἰς τὸ



« Τὸ δάγκμα ἦτο φοβερόν. »

σπιτάκι τοῦ Λευκοῦ καὶ βίσινα βίσι-
στικά τρυχανίζει, εἰς τὴν οὐρ. Καὶ ὁ νοικο-
κύρης ἐκοιμᾶτο ἐπὶ νῶ εἰς τὴν στέγην
ἀνυπόπτος. Ἀλλὰ, ὅπως λέγει ἡ περὶ-
μῆς, ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν κλέστην, ἀγαπᾷ

ὅταν ἐμδύνῃ εἰς τὸν ὄρν. ὅθνα, εἰς τὸν
σταῦλον, εἰς τὸ μαγειρεῖον... Ἀφῆνης, ἡ
γουρουνοπούρα βλέπει ἓνα ὄγκον νὰ ρί-
πεται κατ' ἐπάνω τῆς δὲν ἐννοεῖ γὰρ
τί συμβαίνει, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ φύγῃ.

πλήν όπως της 'Αργούς ή πρόμνη μεταξὺ τῶν Συμπληγάδων, καὶ τῆς γουρονοπούλας ἡ οὐρὰ ἐπέσθη μεταξὺ τῶν σιγόνων τοῦ Λευκοῦ. Ἡ καίμενη ἡ γουρονοπούλα ἐφώνηζε τόσο σπαρακτικὰ ὥστε ἡ μητρικὴ καρδιά τῆς Μακρομούρας ἔγινε χίλια κομμάτια...

Ἀλλὰ μιὰ μητέρα γίνεται θηρίον ὅταν κινδυνεύει τὸ τέκνον τῆς· τὸ μάτι τῆς ἐμαύρισε ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν· ἕνα φοβερὸν γρύλλισμα, ποῦ ὁ Λευκὸς ἀνατρίχιασε, χούμισε πάνω του· τὸ πρῶτον πράγμα που ἤγγισε τὸ δόντι τῆς ἦτο ἡ ὠραία οὐρά του· τὸ δάγκαμα ἦτο φοβερὸν· ἀπὸ τὸν πόνον ὁ Λευκὸς παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ· ἔκαμε νὰ γυρίσῃ καὶ ἡ γουρονοπούλα κατόρθωσε νὰ ἐλευθερωθῇ τότε καὶ ἡ Μακρομούρα, προτοῦ προλάβῃ νὰ ἐπιτεθῇ ὁ Λευκός, ὁπισθοχώρησε καὶ ἐκάθησε μετ' ἡν κόρη τῆς ἀπέναντί του, ἐννοεῖται ἐκτός βολῆς τῶν δυνάων καὶ τῶν σιγόνων του. Τὸ πεδίον τῆς μάχης ἦτο ῥηντισμένον μ' αἷμα· τότε ὁ Λευκὸς κατηράσθη τὴν ἀλυσίδα ἡ ὁποία δέν τον ἄφινε νὰ ἐκδικηθῇ, καὶ μετὰ ῥαπτοῦ ἐγλίψε τὴν αἱματωμένην οὐράν του, ἐνῶ ἡ ἀντίπαλός του περιποιεῖτο οὐρὰν τῆς κόρης τῆς. Δυστυχῶς αἱ περιποιήσεις ἦσαν μάταιαι· τὰ τραύματα ἦσαν σοβαρά. . . . ἡ Μακρομούρα μετ' ὅσας συνειδήσεως βλέπει κολοβὴν τὴν κόρη τῆς, διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς ἐποίας τόσο υπερηφανεύετο. Ἐμαθε πλέον ὅτι κατ' οἶκον ἔρευνα μόνον εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ εἰς τοὺς λωποδύτας (ἐν παρενθέσει) ἐπιτρέπεται.

Ὁ Λευκὸς εἶνε πλέον λογικώτερος καὶ ἡσυχώτερος· ὅταν οἱ σκύλοι τῆς γειτονείας περνοῦν καὶ τον βλέπουν κολοβόν, σείουν τὴν οὐράν των μετ' ὑπερηφάνειαν καὶ μετ' εἰρωνείαν· καὶ ὁ Λευκὸς ρίχνει κάτω τ' αὐτίκ' ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του. Δυστυχῶς μόνον τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα.

ΜΙΓΑΤΙΑΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΡΕΤΗ

Μέρα γλυκεῖα ἔτσι ἡσυχὴ ἔτσι ὠραία
Λές οὐρανὸς καὶ γῆ κ' ἔχουν γιορτή.
Μὰ ἡ βραδυνὴ δροσιὰ τῇ δύσει τῆς θά κλάψῃ
Γιατὶ θεὸς ἀνά χαθῇ.

Τριαντάφυλλο ποῦ τὸ λαμπρό του χρῶμα
Θαμπόνει κάθε μάτι ποῦ το δῇ,
Μὰ μέσ' τὸν τάφο του ἡ ρίζα του φυτρώνει,
Κι' αὐτὸ θεὸς ἀνά χαθῇ.

Κ' ἡ ἀνοιξίς ὅλη δροσιὰς καὶ ρόδα
Ἀνθόσπαρτη, γλυκεῖα καὶ γελαστή,
Ὅλα τὰ κάλλη που σκορπίζει θά περάσουν
Καθένα θά χαθῇ.

Μὰ ἡ ψυχὴ ποῦνε καλὴ κι' ὠραία
Μονάχη δὲ φοβάται νὰ χαθῇ
Κι' ὁλὸς ὁ κόσμος ἀν καὶ γίνῃ στάχτι
Ἐκείνη θεὸς ἀνά χαθῇ.

[Ἐν τῶν τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ
George Herbert]

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

— Θέλεις, μικρούλα μου κυρία, ἕνα σπουργιτάκι;

— Ὡ! ναι, κύρ Αὐγουστῇ! . . . Τὸ ἤθελα! . . .

Δύσκολα τὰ καταφέρνουν αἱ μητέρες νὰ ἀντισταθοῦν σὲ τέτοιες ματιές. . .

Καὶ ἡ Ἄννα Ναυλίου, μιὰ ξανθοῦ-λα δέκα χρόνων, σηκώνει τὰ ματάκια τῆς γεμάτα παρακάλια, καὶ κυττάζει τὴν μητέρα τῆς.

— Τὸ ἤθελες, αἱ; . . . Πάρε το λοιπόν.

Ἐνα κεράλακι τρομαγμένο, ἕνα σωματάκι μετ' ὀλίγη λάρδα, δὺς φτερουγίσες που προσπαθοῦν νὰ νοτίσουν, — ὅλα αὐτὰ περνοῦν ἀπὸ τὴ χονδρὴ χερούκλι τοῦ κύρ Αὐγουστῆ, σὲ ἄσπρ' χερὰκι τῆς Ἄννας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΜΩΡΟ

Τὸ εἶχε πιάσει ἕνας φόβος, μὰ τί φόβος! — μέσα στὴν παράξενη καὶ σκληρὴ φωλιά, ποῦ ἦταν καμωμένη ἀπὸ τὰ δάκτυλα τοῦ κύρ Αὐγουστῆ. Καὶ εἶχε ἀγριέψῃ.

Ἀλλὰ, ὅταν τὰ ἄσπρα χερὰκια ἄρχισαν νὰ το χαϊδεύουν, καὶ νὰ το περιποιοῦνται, γρήγορα ἔγινε ἡμέρο, κ' ἐξέχασε τὴν ἀληθινὴν μαμμὰ του, τὰ ἀδελφάκια του ποῦ εἶχαν σκορπίσει ὅλη τὴν ἀλυσίδα.

Κι' ἡ ἀνοιξίς ὅλη δροσιὰς καὶ ρόδα
Ἀνθόσπαρτη, γλυκεῖα καὶ γελαστή,
Ὅλα τὰ κάλλη που σκορπίζει θά περάσουν
Καθένα θά χαθῇ.

Μὰ ἡ ψυχὴ ποῦνε καλὴ κι' ὠραία
Μονάχη δὲ φοβάται νὰ χαθῇ
Κι' ὁλὸς ὁ κόσμος ἀν καὶ γίνῃ στάχτι
Ἐκείνη θεὸς ἀνά χαθῇ.

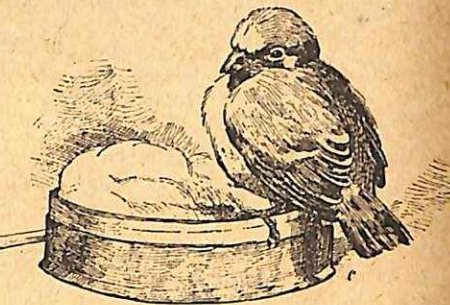
Κ' ἡ ἀνοιξίς ὅλη δροσιὰς καὶ ρόδα
Ἀνθόσπαρτη, γλυκεῖα καὶ γελαστή,
Ὅλα τὰ κάλλη που σκορπίζει θά περάσουν
Καθένα θά χαθῇ.

Μὰ ἡ ψυχὴ ποῦνε καλὴ κι' ὠραία
Μονάχη δὲ φοβάται νὰ χαθῇ
Κι' ὁλὸς ὁ κόσμος ἀν καὶ γίνῃ στάχτι
Ἐκείνη θεὸς ἀνά χαθῇ.

[Ἐν τῶν τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ
George Herbert]

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΑΣΙΚΟΥ

θήματά της! Ἐπρεπε νὰ το περιποιηθῇ τὸ παιδάκι τῆς! Δὲς του λοιπόν φαγάκι μετ' ὀλίγη πενήνισα τῆς καλλιγραφίας γιὰ κουτάλακι. (Συνιστῶ τὴν ἐφεύρεσιν εἰς τὰς παραμανίτσες τῶν μικρῶν πουλιῶν, ποῦ πέρτουν στὲς αὐλὲς ἀπὸ τὰς φωλιὰς των, διότι εἶνε πολὺ πρακτικὴ...) Ἐπειτα ἤθελε ἡ εὐγενὴς



«Τοῦ ἔφτιαξε μιὰ ὠραία φωλιάσα.»

του, σώνει καὶ καλά, νὰ κοιμᾶται σὲ φωλιά. Ἡ Ἄννα λοιπόν ἐκάθησε καὶ τοῦ ἔφτιαξε μιὰ ὠραία φωλιάσα μετ' ὀλίγη πενήνισα καὶ μ' ἕνα κουτάκι ποῦ εἶχε πρῶτα τσοκολατίτσες. Αὐτὲς ὅμως ὁ κύριος Σπουργιτάκης, ἐπρωτιμῶσε καὶ ἀπὸ τὴν ὠραία αὐτὴ φωλιάσα, νὰ φωλιάζῃ, ἢ μέσα στὴν ποδιά τῆς, ἢ μέσα στὴν τσέπη τῆς, ὅπου εὗρισκε πολλὴ ζεστασιά, ἢ ἐπάνω στὸ χερὰκι τῆς, ὅπου ἐκαθότανε ἡσυχος καὶ μακάριος, σὰν κ' ἐκεῖνες τὲς ὀρνίθες που κάνουν εἰς λαχαραπολάστια καὶ κλωτσοῦν τὰ αὐγουλάκια των, ποῦ εἶνε ἀπὸ ζάχαρι...

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια.)

Οἱ τρεῖς Ἀγγλοὶ ἐκολακεύθησαν πολὺ μετ' αὐτὴν τὴν δῆλωσιν.

— Καὶ ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Μπαρράν, αὐτὸς ἐκεῖ ὁ ψηλὸς καὶ ξανθὸς εἶνε ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν, ἀπὸ τὸν Ἀγιον Μαρτίνον. . .

— Ὅλος κι' ὁλος, κύριε, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς Ὁλλανδὸς, προσηκνύμενος.

— Καὶ αὐτὰ τὰ δύο καλὰ παιδιὰ, ποῦ στέκονται παράμερα, εἶνε ὁ Νίλς Χάρμπς ἀπὸ τὸν Ἀγιον Θωμᾶν, καὶ ὁ Ἀξελ Βίλμπορν ἀπὸ τὸν Ἀγιον Σταυρόν. . . Βλέπετε; . . . οὔτε ἕνα δὲν λαθεῖω! Καὶ σὺ ἐκεῖ κάτω, ὁ μικροῦλης, μετ' αὐτὴν πονηρὰ μάτια, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇς ἡσυχος, ὁ διάβολος νὰ μετὰρῃ ἂν δὲν ἔχῃς τὰς φλέβες σου γεμάτες ἀπὸ γαλλικὸ αἷμα. . .

— Ὡς τὴν τελευταία ρανίδα, ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Διότι ἐγεννήθη καὶ στὴ Μαρτινίκα. . .

— Καί . . . ἔκαμεις ἄσχημα!

— Γικτί . . . ἄσχημα;

— Μάλιστα, κύριε! Ἀμα γεννιέται κανένας Γάλλος στὰς Ἀντίλλας, ὁφείλει νὰ γεννηθῇ στὴ Γουαδελούπα καὶ ποῦθεν ἄλλου, διότι ἡ Γουαδελούπα . . . εἶνε ἡ Γουαδελούπα!

— Γεννιέται καθένας ὅπου . . . μπορεῖ! ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, καὶ ἄρχισε τὸ χάχαν.

— Εὐγε διὰ τὴν ἀπάντησιν, παληκάρι μου! ἀπήντησεν ὁ ἀποικὸς, καὶ μὴν υποθέσῃς ὅτι θὰ σου κρατήσω κακίαν. . .

— Καλέ, καὶ ποῖς μπορεῖ νὰ κακιώσῃ μετ' ὅν Τωνῆ, θεῖς; διέκοψεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών.

— Καὶ μὴ νομίζετε, ἐπρόσθεσεν ὁ καλλιεργητής, ὅτι μετ' αὐτὰ που λέγω ζητῶ νὰ υποτιμῶσιν τὴν Μαρτινίκαν, τὴν Δεσιράδαν, ἢ τὰς ἄλλας γαλλικὰς νήσους! . . . Ἀλλὰ, τί νὰ σας πῶ! . . . εἶμαι ἀπὸ τὴν Γουαδελούπα, καὶ αὐτὸ τα λέγει ὅλα! . . . Ὅσο γιὰ 'κεῖνον ἐκεῖ τὸν ψηλόγινο, μετ' ὅσα ξανθὰ μαλλιά! . . . δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ὁ Μάγνος Ἀνδρῆς. . .

— Ὅλος κι' ὁλος, θεῖς μου, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών. Εὑρετε μάλιστα ὅτι εἰς τὸν Ἀγιον Βαρθολομαῖον δὲν ξαναυρῆκε τὸ νησί του, ἢ τοῦλάχιστον δὲν το ἤρε σουηδικόν. . .

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Μπαρράν, τὸ ἐμάθχεν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ το πάρετε καὶ τόσο κατὰ κράτος, Ἀνδρῆς! Ἐμεῖς θὰ σας ἔχωμεν ὡς ἀδελφούς μας, καὶ ἐπὶ τοῦτους θὰ συμφωνήσετε καὶ εἰς ὅτι ἡ καλλιτέρα φίλη τῆς Σουηδίας εἶνε ἡ Γαλλία! . . .

Τοιοῦτου εἶδους ἀνθρώπος ἦτο ὁ θεῖος τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιών. Ἡλικίας 46 ἔτων, μέγας φιλάθλος καὶ κυνηγὸς «ἐνώπιον Κυρίου» — ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ κ. Πάττερσων — διέτρεχεν ἐρίππους τὰς ἀπεράντους φυτείας του, ἀγαπᾶν τὴν καλοζωίαν, ὡς ἀληθινὸς ἀγροδίαιτος εὐπατρίδης, εἰς ὅλα χῶνιν τὴν οὐράν του, ἄγαντος δέ, καὶ ἐπομένως σωστὸς «θεῖος ἐξ Ἀμερικής», διὰ τοὺς ἀνεψιούς του καὶ τὰς ἀνεψιάς του. Μόλις τον εἶδαν οἱ νεαροὶ μας ποντοπόροι, καὶ τον ἐκατάλαβαν ἀμέσως τί ἤξιζεν, ὡς νὰ εἶχαν ζήσει εἰς τὰς φυτείας του ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς γεννήσεώς των.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὁ κ. Μπαρράν ἐπρόσθεσεν:

— Εἰς τὰς ἐνδεκά, τὸ πρόγευμα. . . πρόγευμα πρώτης τάξεως γιὰ ὅλους! Ἀκοῦτε, κύριε Πάττερσων; . . . Δὲν ἐνοῶ οὔτε δέκα λεπτά ν' ἀργήσετε. . .

— Ἐχετε πεποίησιν, κύριε, εἰς τὴν χρονομετρικὴν μου ἀκρίβειαν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Πάττερσων.

Ὁ κ. Μπαρράν ἐπῆρε τὸν ἀνεψιόν του καὶ ἔφυγεν μετ' ἡν βάρκαν του ἀπὸ τὸν «Γοργόν».

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὶν ἀπὸ τὰς ἑνδεκά, ὁ κ. Πάττερσων καὶ οἱ λοιποὶ ἄ-

ριστεῖς ἀπεβιβάζοντο εἰς τὴν προκουμαίναν. Ἐκεῖ τοὺς ἐπερίμεναν αἱ ἀμῆραι, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθαναν εἰς τὴν ἐπαυλιν τῆς Σταυροροδῆς, ὅπου τοὺς ἐδέχθησαν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών καὶ ὁ θεῖος του.

Εἰς τὴν τραπεζήν ὅμως τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκτύλεως τοὺς ἐδέχθη ἕν ἐξαίρετον πρόγευμα, μᾶλλον χορταστικόν παρὰ λεπτόν καὶ ἐλαφρόν. Φιντάζεσθε πλέον πῶς ἐτίμησεν ἐκεῖνη ἡ πενταμένη νεολαία τὰ μπουτία καὶ τὰ ψάρια, τὸ κυνήγι, τὰ λαχανικά καὶ τὰ φρούτα τοῦ κτήματος, τὸν ἐκλεκτότατον καφέν, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἀπὸ τὴν Γουαδελούπα, ἀνεκρύχθη ἀνώτερος ἀπὸ τὸν τῆς Μαρτινίκας, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι προήρχετο ἀπὸ τὰ καφρέ-δενδρα τῆς Σταυροροδῆς!

Καὶ ἄλλη ὁμιλία δὲν ἐγένετο παρὰ τὸ ἐγκώμιον τῆς Γουαδελούπας, μετ' ἀπειρίαν προδόσεων, τὰς ὁποίας ἐπρεπε ν' ἀποδίδουν οἱ καλεσμένοι. Τέλος ἤρχισε σοφωτάτη συζήτησις μεταξὺ τοῦ κ. Μπαρράν καὶ τοῦ κ. Πάττερσων περὶ τῆς ἰδιαιτέρας ἀξίας ἐκάστου τῶν τμημάτων τῆς ἀποικίας καὶ τῶν ὀνομασιῶν τῶν διαφόρων τοποθεσιῶν τῆς, ἡ ὁποία κατέληξε μετ' ἄλλας ἐνθουσιώδεις προδόσεις. Τὴν τελευταίαν μάλιστα τὴν ἔκαμεν ὁ κ. Πάττερσων:

— Εἰς ὑγίαν τοῦ φιλοξένου φίλου μας!

Αἱ ζητωκραυγαὶ τῶν μαθητῶν δὲν τον ἄρισαν νὰ προσθέσῃ περισσότερα.

Ἀλλὰ πόσον ἡγχαριστήθη ὁ φιλόξενος φίλος, ὅταν οἱ καλεσμένοι του ἐπισκέφθησαν τὸ κτῆμα του, τὸ ὅποιον τόσο θαυμασιῶς συντηρεῖτο καὶ διὰ τὸ ὅποιον τόσο δίκαιον εἶχε νὰ υπερηφανεύεται ὁ κ. Μπαρράν! Χάρης εἰς τὸ ἐ-

πιστημονικώτατον σύστημα τῆς ἀρδεύσεως, οἱ κάποι τοῦ σκικχροκαλάμου ἐφαινοντο μέλλοντες νὰ δώσουν πλουσιωτάτην ἐτοδείαν. Τὰ καφρέδενδρά του, κείμενα εἰς ὕψος 200 ἕως 600 μέτρων ὑπὲρ τὴν ἐπίρανειαν τῆς θάλασσης, παρῆγον καφέν πρᾶγματι ἀνώτερον ἀπὸ τὸν καφέν τῆς Μαρτινίκας. Τὰ χλοερῶτατα λειβάδια, αἱ φυτεῖαι τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ βάμβακος, ὡς καὶ τῶν ἄλλων δευτερευόντων προϊόντων, οἱ λαχανοκηποι καὶ αἱ συστάδες τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, ἐκίνησαν τὸν ἐλίκρι ἢ θυμισμόν τῶν νεαρῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Μπαρράν εἶχε



«Διέτρεχεν ἐρίππους τὰς φυτείας του.» (Σελ. 237, στήλ. α'.)

εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του πολυάριθμον προσωπικὸν ἐξ ἐλευθέρων μαύρων, ἐντελῶς ἀφωσιωμένων εἰς τὸν προϊστάμενόν των, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπρωτιμώσαν νὰ θυσιάσουν ἐν ἀνάγκῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας των παρὰ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν καλοπέρασιν που εἶχαν εἰς τὸ κτῆμα τῆς Σταυροροδῆς. . .

Οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργού» ἐπεσκέφθησαν καὶ ἄλλα ἀξιόθεατα μέρη τῆς Γουαδελούπας. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν

αὐτὸν ἠθοποιὸν φαντάζομαι τί λαμπρὰ θὰ περᾶς εἰς αὐτὸν τὸν παρῶντον· ἔ, τὸ Ἀνιγ-
μα ἐλθόν· Βαρναλίουσαν Ὀργάνην (ἔστειλα
αἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷ εἶναι συνδρομητρίαι· γράφε μου
μὲ πῶ μαῦρο μελάνι, ἐπειδὴ μὲ δυσκολίαν ἐδιόδα-
σα τὸ γράμμα σου)· Χαρ. Κατσούρα (εὐχα-
ριστῶ πολὺ· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς
ἐπρόλαβε καὶ τὸ ἐπῆρεν ἄλλος)· Ἀστέρρα τοῦ
Βέγα, Ἰοβόλορ Ὀφειρ (ὁ κ. Π. σου ἀπήτη-
σεν ἰδιαιτέρως)· Βαρνομάραγον Δία (τόμον
ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις)· Με-
λαγχολικὸν Ἐρμητέην (πολὺ σωστά· τὰ συγ-
χαρητήριά μου διὰ τοῦ ἀραβῶνα τῆς ἀδελ-
φῆς σου)· Ἀφραν τοῦ Ἐλευθερίου (σὲ συγχαί-
ρω διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις, καὶ [Ε] διὰ τὴν
καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν)· Στερεὰν Ἐλ-
λάδα (ποιήματα συνδρομητῶν δὲν δημοσιεύω,
τὸ λέγει καὶ ὁ Ὀδῆγός· ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ μπα-
μπᾶς, ποῦ θὰ ἔχῃς εὐκαιρίαν, γράφε μου συ-
χνότερα)· Μυστηριώδη Φύσιν (καταχαλίσινένην
ἀπὸ τὰς πολλὰς ἀσχολίας)· Ἐλατον τοῦ Αἰῶνος
[[Ε] εὐγῆ, ὠρανότατα χρησιμοποιοῖς τὸν και-
ρὸν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γρά-
φεις)· Γιαροῦμπην (εἰσαί ἐπιμελής, καὶ δι' αὐ-
τὸ αἱ ἐξετάσεις σου ἐράνηταν τόσον εὐκολοί)·
Ἀνέλλιτον Χαράν ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπι-
στολήν ἃς ἐλπίσω λοιπὸν δεῖ θὰ ξαναἰδοῦμε·
καὶ βέβαια, δὲν θὰ εἶναι καθόλου δυσκόλουν νὰ ἐ-
πισκεφθῇς καὶ πάλιν τὰς λατρευτὰς σου Ἀθήνας)·
Ἀγγελορ τοῦ Νίχηρ (τὰ Π. Πνεύματα γνω-
στά· στείλῃ μου κανένα καλλίτερον)· Φιλοπά-
τριδα Ἰάδα (φαντάζομαι πόσον σου ἀρέσουν αἱ
Ἀθῆναι, ἀφοῦ ἤλθες δι' εἰς μῆνα κ' ἐκάθητες
τρεῖς καὶ ἴσως οἱ τρεῖς γίνοντες τέσσαρες καὶ
πᾶσι λένοντα...)· Ἀκακίαν ([Ε] ἂν θέλετε νὰ λ-
αχθῇ ἡ διεύθυνσίς σας, πρέπει νὰ στείλετε 50
λεπτά διὰ τὴν νέαν τακτικὴν)· Γάτον τοῦ
Ἀνατολῆς (τὸ ἔδωσα)· Μαθρον Ἀετόν (χαίρω
πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου καὶ περιμένω)·
Θαλασσοποῦλαν (γνωρίζεις ὅτι αὐτὸ τὸ ἔχω
πάντοτε εἰς τὸν νουν μου)· Μέλλοντα Διπλω-
μάτην, Βασίλισσαν τῶν Αἰθέρων (πολὺ καλὴ
τῆς ἀπήτητης· περὶ ὁρέξεως οὐδεὶς λόγος)· σ'
εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας)· Θυμὸν
Κώστα (ἔστειλα)· Ἀστερόντα Οὐ-
ρανόν (λοιπὸν, ἐπροβιθόθη· εἰς τὴν ἐρώτησίν
σου ἀπαντῶ καί)· Εὐδομον Κόρινθ (τόμους
ἔστειλα· ἡ Κική πὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμ-
ματόσημα· κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς
συστάσεις)· Ἀθῶν Καρδίαν, Ἀφροδίτην τοῦ
Αὐκαυγοῦ, Τατάνην (ἔστειλα· βλέπεις, δεῖ ὁ
Ἀνανίς σὰς ἐνθυμῆται συχνότατα)· Τρέλλαν
τοῦ Κόσμου (καλῶς νὰ ἔλθῃ)· Περιβόλι τοῦ
Καρδίου (εὐχαριστῶ πολὺ)· Ἀγγελορ Χαράς
(ἔστειλα· χαίρω ποῦ ἐγίνεας καλὰ)· Σθερελαί-
δαν ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· ἂν ἦτο
καὶ καλλιγραφικὴν)· Σάρον (δύνασαι νὰ
στείλῃς ὁδοματικὰ γραμματόσημα τοῦ ἐσωτερικοῦ,
πέντε γρόσια δι' ἑν φράγκον)· Μικράν
Βιολίστριαν (πολὺ μεγάλα καὶ πομπώδη ὀνό-
ματα διὰ Μικρὸν Σύλλογον· δὲν εὐρίσκετε κα-
νὲν ἄλλο)· Πιθηκὸν τοῦ Βορνεῦ (βραβεῖον
ἔστειλα)· Φύλλον (εἰμαι βέβαια περὶ τῆς ἀγά-
πης σου, ἀλλὰ νὰ μου γράψῃς συχνότερα· τὸ
περιοδικὸν ποῦ λέγεις δὲν τὸ βλέπω καὶ δὲν
γνωρίζω ἂν ἐκδίδεται τακτικὰ)· Δωδώνην ([Ε]
πολὺ ὠραία αἱ ἐντυπώσεις σου)· Ἀργυρᾶν
Πανοῦλῶν (ποῦ ἐτύπωσε καὶ ἐπισκεπήτριον
μὲ τὸ ψευδώνυμόν της)· Πύργον τοῦ Πέτρας
(μὰ τώρα ποῦ νὰ ἡξυρῶ ποίας προτάσεις θέλεις;
δι' αὐτὸ θὰ τὰς δημοσιεύσω ὅλας, καὶ ἄλλην
φορὰν πρόσθε· νὰ μὴ προτείνῃς εἰς τοὺς ἰδίους;
ἔταν τὰ φύλλα εἶναι τοῦ τρέχοντος ἔτους, λογα-
ριάζονται εἰς τὸ ξεσπάθωμα)· Ἐφρηβορ τῶν
Ἀντικυθῆρων Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (βρα-
βεῖον ἔστειλα)· Ἐλληνοῦταιδα (βραβεῖον ἔστει-
λα· ἡ ἐποχὴ τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶναι ὠρισμένη,
ἀφοῦ τώρα ἀρχίζει ἡ Β' ἐξαμηνία· πῶς ἔμπο-
ροῦσα νὰ τον ἀναβάλῃ; ἄλλως εἴμπορεῖ κανεὶς
νὰ ἐτοιμάζῃ τὰς Ἀσκήσεις τοῦ ἐνωρίτερος)·
Ἀλκυονίδα (ἔστειλα· καλῶς ἤλθατε· εὐχαρι-

στῶ πολὺ διὰ τὴν σταθερότητα)· Κυρηγέτιδα
Ἄρτεμιν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα
καὶ δι' ὅλας τὰς ἐνεργείας)· Ἐμμ. Κορωνάιον,
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 6
Ἰουλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Αὐγούστου

Ο ἡμέτερος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν διόν νὰ γράψω
ἅς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1.

311. Δεξιόγραφος.

Τὴν αὐτὴν τὸ πρῶτον ἔχει μετὰ τὴν πόλιν σημασίαν
Βασιλεὺς τοῦ δευτέρου μου καὶ γνωστὸς στήν

Ταῦτα ἤνωσα καὶ εἶδον [ἱστορίαν.

Ἀνακτα τινὰ τῶν Μῆδων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος

312. Στοιχειογράφος.

Εἶμαι μικρὰ τις ὑπαίτις

Ἀδρὰ καὶ θελκτικὴ.

Πλὴν μόνον ἓνα γράμμα

Ἐὰν μεταβληθῇ,

Ὁπωρικὸν ὠραῖον

Θὰ γίνω καὶ γλυκὺ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κουκουναροθεμιμίου

313. Μεταγραμματισμός.

Ἄν μάρσις μὲ τὸ ἔ

Στὸ φαγί σου χρησιμεύω

Ἄν το κάμῃς ὅμως φί,

Ζωνταίνω καὶ θερπεύω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριπολέμου

314. Συλλαβικός Ἀστήρ.

Καθέως Μακεδὼν τις στρατηγός.

Ὅριζοντίως ἦρας ξακουστός,

Ἀπὸ ἐδῶ βασιλεὺς τις γνωστός

Ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας μέγας σοφός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου Κεραυνου

315. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀντεσπαρμένον.

1.— Πολύτιμος ἢ δερὰ τοῦ λένοντος.

2.— Θέλω νὰ λύσω πολλὰς Ἀσκήσεις.

3.— Τὴν πρωτοχρονιὰν θὰ κίμω δῶρα καὶ θὰ

λάδω.

4.— Τὰ λόγια τοῦ τρελοῦ ἀσῆμαντα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πανοῦλῶν Φίσιος

316. Κεκρυμμένον γνωμικόν.

Ἀρπιδῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων, καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ

καθ' ἣν εὐρίσκονται σιρᾶν, σχηματίζεσθε ἀρχαῖον

γνωμικόν·

Οὐδέν, θέσις, μικρός, ὕψος, λεύκη, δέ-

ρας, καθίω, βαίνω.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διμ. Π. Μπαμπᾶκου

317. Ἀπροσδόκητον.

Πόθεν ἀντέγραψαν τὰς Ἀσκήσεις τῶν οἱ

βραβευθέντες τοῦ 76ου Διαγωνισμοῦ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γιάννου Μοινοῦ

318. Φωνηεντογράφος μετ' Ἀκροστιχίδος

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμπῶν, ὧν ἡ

τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, καὶ δι' ἑνὸς καὶ

τοῦ αὐτοῦ φωνηέντου, σχηματίζεσθε πέντε γειωγρα-

φικὰ ὀνόματα, τὰρχικὰ τῶν ὁποίων νὰποτελουν

ἄλλο γειωγραφικὸν ὄνομα·

ρτγν - γκρς - ομ - ρφγ - χσφ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πάτη τοῦ Σαφωτικοῦ

319. Ἑλληνοσύμφωνον.

αἰετα - αωοι - ευεο - ηιο

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Γ' Αναγνωστοῦ

320. Γρίφος.

μ α μ α

χ ο χ ο

μ α μ α

μ α μ α

μ α μ α

μ α μ α

μ α μ α

μ α μ α

μ α μ α

μ α μ α

μ α μ α

μ α μ α

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

215. Μυαλῇ (μῆ, γαλῇ) — 216. Πάμισος·
Ἀμικός. — 217 Ἰάπων - Παίων. — 218.
Σφαριστήριον.

219. Μ 220. ΔΟΥΚΙΑ-
Ο Γ Σ ΝΟΣ (Οὐσία, Ἰα-
Κ Ρ Ο Σ λος, Κοιλός, Ἰ-
Μ Υ Κ Ο Ν Ο Σ ανός, Ἀύλος, Ναῦς,
Α Ν Τ Ω Ν Ι Ν Ο Σ Σκύλος) — 221.
Νοῦς, ποῦς, βοῦς,

ροῦς, χοῦς. — 222. Ὀφρις (Τοτὸ ΦΥΣα...) —
223. ΠΑΤΗΡ - ΑΙΤΡΑ - ΑΝΝΑΣ (Πάδρα,
Ἀδριῶν, Τίτάν, ΗΡΑ, ΡαφΑήλ.) — 224.
Μὴ φορεύσης (μ' ὕρ' ὧν-ἔφ-ε-εις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίσσα λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λίξεις, διὰ δὲ καὶ αἱ
ὀλιγωταί τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσασιν λέξεις.]

[[Ἀνθρωποφῶν τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως δεῖ
ἡλλαξά ψευδώνυμον. — Εὐχαριστῶ δὲ τὸ
Λουλουδὶ τοῦ Καρδίου διὰ τὰ συγχαρητήριά
του. — Ἰον. (Δ, 98)]

Φίλων ἄριστε, πεφιλημένον Ταπεινὸν Γιασε-
μί! Ἡ ἀναχώρησίς σου ἐκ τοῦ ρομαντικοῦ μας
Βόλου, μεγίστην λύπην ἐπροξένησεν εἰς ἐμέ τε
καὶ τοὺς λοιποὺς μας φίλους. Ἡ ἀνάμνησις σο-
θὰ παραμείνῃ ἐν ἐμοὶ αἰώνια, ὁ δὲ χρόνος, τὸ με-
γαλῆρον τοῦτο, οὐδέποτε θὰ δυνήσῃ νὰ ἐξαλει-
ψῇ αὐτὴν ἐκ τῆς καρδίας μου. Ὑγιαίνει φίλα-
τε! Εὐδαιμόνει ἐν τῇ νῆα σου διαμονῇ καὶ ἐν
οὐμοῦ κάποτε καὶ τὸν ἀέριον ἐκτιμῶντά σε —
Κρόταλор. (Δ, 99)

ΤΟ ΣΗΜΑ

ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρ-
ωμένην, με κομμητὰ
μαῖρα, κομψοτάτην.

Τιμᾶται φρ. 3.— Ταχυδρο-
μικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ
ἔξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ
προσθήκης ταχυδρομικῶν

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν· δραχ. 7

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν· φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰς ἀρχαῖται ἀπὸ τὴν 1ην αὐγουστῆτος
μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέα δι' ἑν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτά 15

Τὰ διπλὰ φύλλα λεπτά 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύ-
νυνται νὰποιήσων διὰ τὰ δικαιώμα-
τα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐ-
φάπαξ δι' ἑν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ
ἔξωτερικὸν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθῆναις δύναται νὰγοράζων τὸ φύ-
λλον καὶ δι' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ'
οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέ-
πει νὰ συνεννοηθῶν πρὸς τινὰ τῶν ἐν τῇ πό-
λει τῶν Πρακτικῶν τῆς Διαπλάσεως, ἡ-
τοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν
ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως
τοῦ φύλλου μας.